

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 4Obdo/40/2020
Identifikačné číslo spisu: 7517203225
Dátum vydania rozhodnutia: 27.08.2021
Meno a priezvisko: JUDr. Alena Prieceľová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2021:7517203225.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu: Ján Mačák - Stolárstvo Domino, s miestom podnikania 059 55 Ždiar 248, IČO: 30 315 832, zastúpeného Advokátska kancelária NIŽNÍK & Partners, s.r.o., so sídlom Žižkova 4E, 040 01 Košice, IČO: 47 244 488, proti žalovanému: Stavebno-obchodná firma Žabecký, s.r.o., so sídlom Stará Košická 7, 044 12 Nižný Klátov, IČO: 45 905 690, zastúpenému Vojčik & Partners, s.r.o., so sídlom Rázusova 13, 040 01 Košice - mestská časť Juh, IČO: 36 866 563, o zaplatenie 11.679,-- eur s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Košice - okolie pod sp. zn. 8Cb/19/2017, na dovolanie žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach č. k. 4Cob/16/2019-153 zo dňa 12. júna 2019, takto

rozhodol:

I. Dovolanie žalovaného o d m i e t a .

II. Žalobca m á n á r o k na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Košice - okolie ako súd prvej inštancie (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „prvoinštančný súd“) rozsudkom č. k. 8Cb/19/2017-121 zo dňa 25. 10. 2018 uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi 11.679,-- eur s úrokom z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 11.679,-- eur od 25. 05. 2016 do zaplatenia a paušálnu náhradu nákladov spojených s uplatnením pohľadávky vo výške 40,-- eur, to všetko do troch dní odo dňa právoplatnosti rozsudku. O trovách konania rozhodol tak, že žalobca má nárok na náhradu 100 % trov konania proti žalovanému s tým, že o výške trov konania bude rozhodnuté samostatným uznesením súdom prvej inštancie.

2. Z odôvodnenia prvoinštančného rozsudku vyplýva, že na základe ústnej zmluvy o dielo žalobca zrealizoval riadne a včas stolárske práce pre žalovaného v mieste výkonu Košice - Zlatá Idka. Tieto stolárske práce spočívali vo výrobe a montáži vonkajšieho zrubového obkladu a náteru chatiek. Žalovaný v odpore proti vydanému platobnému rozkazu namietal, že medzi žalobcom a žalovaným nedošlo k uzatvoreniu žiadnej ústnej zmluvy o dielo s takým predmetom ako uviedol žalobca v žalobe. Žalovaný uviedol, že so žalobcom uzatvoril

ústnu zmluvu na dodávku okien, cenu ktorej žalobca žalovanému vyfakturoval a žalovaný ju riadne uhradil v plnej výške. Pokiaľ žalobca v tomto konaní uplatňuje pohľadávku za výrobu a montáž zrubového obkladu a náteru, tieto práce žalobca vykonal na majetku fyzickej osoby, pána Ž., a nie na majetku žalovaného ako právnickej osoby, ktorú žalobca v tomto konaní žaluje. Ďalej žalovaný namietal, že predmetná faktúra, ktorou žalobca fakturuje vymáhanú pohľadávku, mu nikdy nebola doručená. Z uvedených dôvodov žalovaný navrhol žalobu zamietnuť tvrdiac, že v konaní nie je pasívne vecne legitimovaný.

3. Súd prvej inštancie vykonal dokazovanie mailovou komunikáciou medzi stranami sporu, krycím listom rozpočtu chatiek a výsluchom žalobcu a konateľa žalovaného P. Ž.. Vec právne posúdil podľa ustanovení § 536 a nasl. Obchodného zákonníka (ďalej len „ObchZ“), ktoré upravujú zmluvu o dielo a povinnosť objednávateľa zaplatiť zhotoviteľovi cenu diela. Konštatoval, že medzi stranami sporu nebolo sporné, že žalobca ako zhotoviteľ vykonal dielo - výroba a montáž vonkajšieho zrubového obkladu s povrchovou úpravou - náterom na chatkách v Zlatej Idke. Sporné medzi stranami bolo to, pre koho ako objednávateľa žalobca toto dielo vykonal. Obrana žalovaného bola založená na tvrdení, že žalobca dielo vykonal na majetku konateľa žalovaného P. Ž. a nie na majetku žalovaného ako právnickej osoby, z dôvodu ktorého je žalovaný toho názoru, že nie je v tomto spore pasívne vecne legitimovaný. Medzi stranami nebolo sporné ani to, že žalobca dielo nevykonal celé. Na pojednávaní dňa 24. 09. 2019 žalobca potvrdil, že na diele nedokončil lištovanie, pretože v týždni, keď s prácami končil, sa už nedokázal skontaktovať s konateľom žalovaného P. Ž., ktorý sa komunikácii so žalobcom vyhýbal. Ďalšou nespornou a právne významnou skutočnosťou pre toto konanie bolo to, že žalovaný si u žalobcu neuplatnil žiaden nárok z vád diela. Tieto skutkové tvrdenia žalobcu žalovaný nepoprel, preto ich súd prvej inštancie podľa § 151 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej len „C. s. p.“) považoval za nesporné. K pasívnej vecnej legitimácii žalovaného súd prvej inštancie uviedol, že táto bola v konaní preukázaná, vyplýva z mailovej komunikácie medzi sporovými stranami, v ktorej P. Ž. nevystupoval sám za seba ako súkromná osoba, ale ako štatutárny orgán žalovaného. V každej z mailových správ, ktoré sú v spise založené na č. l. 31, 35, 36 a 52, komunikuje so žalobcom Stavebno-obchodná firma Žabecký s.r.o., a teda žalovaný. K tvrdeniu žalovaného o tom, že mailovú schránku tejto obchodnej spoločnosti používa jej konateľ P. Ž. aj na súkromné účely, súd prvej inštancie uviedol, že písaný text správy je variabilný a preto, ak by štatutárny orgán žalovaného so žalobcom skutočne komunikoval v súkromnej záležitosti, nie je žiaden logický dôvod na to, aby v texte správy, ktorú ako fyzická osoba píše, uvádzal identifikačné znaky žalovaného, teda obchodné meno, sídlo, IČO, DIČ žalovaného ako autora - pisateľa správy. V týchto správach je podpísaný P. Ž. s dodatkom konateľ, čo je nepochybným indikátorom toho, že správa nebola adresovaná žalobcovi v súkromnej záležitosti P. Ž., ale v záležitosti Stavebno-obchodnej firmy Žabecký s.r.o., v zastúpení konateľom P. Ž.. Navyše v tejto komunikácii žalovaný nepoužíva jednotné číslo ako fyzická osoba, ale píše v množnom čísle „nám zaslali“, „ste nám predložili“, „prosíme Vás o úpravu cien“, „zase Vás informujeme“, „tešíme sa na ďalšiu spoluprácu“. Ďalej k tvrdeniam žalovaného, že vlastníkom chát, na ktorých žalobca vykonával predmetné dielo, bol konateľ žalovaného P. Ž. a nie žalovaný, súd prvej inštancie uviedol, že tieto skutkové tvrdenia žalovaný v konaní nepreukázal žiadnym dôkazom. Aj keď žalovaný uviedol, že predmetné chatky sú v súčasnosti vo vlastníctve tretích osôb, pretože konateľ žalovaného ich medzičasom predal, pokiaľ by to aj bolo pravdivé, okrem listov vlastníctva, svedčiacich o tom, že konateľ žalovaného bol v rozhodnom období vlastníkom predmetných chát, by musel žalovaný disponovať aj kúpnyimi zmluvami o prevode vlastníckeho práva týchto chát na tretie osoby. Tieto dôkazy však žalovaný v konaní nepredložil.

4.

Súd prvej inštancie mal preto za preukázané, že žalobca dielo vykonal, aj keď ho nedokončil, pretože chýbalo lištovanie, dokončenie ktorého však nie je pre toto konanie právne významné. Súd mal za nepochybné, že v prejednávanej veci nebolo zo strany žalovaného preukázané a ani tvrdené to, že by si žalovaný u žalobcu uplatnil nárok

z akýchkoľvek vád diela v podobe zľavy z ceny diela. Tvrdenie žalobcu, že žalovaný si u neho neuplatnil žiadne nároky z vád diela, žalovaný nepoprel, preto toto tvrdenie žalobcu považoval súd prvej inštancie podľa § 151 ods. 1 C. s. p., za nesporné. K ďalšej obrane žalovaného o tom, že žalobca prevzal od P. Ž. hotovostné platby titulom ceny diela vo výške 25.000,-- eur a tieto konzumujú aj zapltenie sumy, ktorej sa žalobca

v tomto konaní domáha, prvoinštančný súd konštatoval, že aj keď žalobca priznal prijatie časti ceny diela v hotovosti bez fakturácie, žalovaný neunesol v konaní dôkazné bremeno

o tom, že časť ceny diela hradená hotovostne konzumovala aj sumu, ktorej sa žalobca v tomto konaní domáha a teda, že dlh žalovaného zanikol splnením. Súd prvej inštancie, dospejúc k záveru, že žalobca ako zhotoviteľ vykonal pre žalovaného ako objednávateľa dielo, žalovaný je v tomto spore pasívne vecne legitimovaný, žalovaný žalobcovi cenu diela neuhradil, ani si u neho neuplatnil nárok na zľavu z ceny diela, žalobe vyhovel a zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi 11.679,-- eur titulom ceny diela.

5. Súd prvej inštancie zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi aj zákonné úroky

z omeškania 9 % ročne zo sumy 11.679,-- eur podľa § 365 ods. 1, § 369 ods. 1, 2 ObchZ a § 1, 2 nariadenia vlády SR č. 21/2013 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Obchodného zákonníka o úrokoch z omeškania a priznal žalobcovi úroky z omeškania od nasledujúceho dňa od splatnosti vyfakturovanej ceny diela, teda od 25. 05. 2016 až do zapltenia. Súd prvej inštancie priznal žalobcovi aj uplatnenú paušálnu náhradu nákladov spojených s uplatnením pohľadávky 40,-- eur podľa § 369c ods. 1 ObchZ.

6. O náhrade trov konania rozhodol prvoinštančný súd podľa § 255 ods. 1, § 262 ods. 1, 2 C. s. p. a úspešnému žalobcovi priznal 100 % nároku na náhradu trov konania proti neúspešnému žalovanému, o výške ktorých rozhodne prvoinštančný súd po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa toto konanie ukončí.

7. Na odvolanie žalovaného proti prvoinštančnému rozsudku, Krajský súd v Košiciach ako súd odvolací, rozsudkom č. k. 4Cob/16/2019-153 zo dňa 12. 06. 2019, rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 C. s. p. potvrdil, stotožniac sa s jeho odôvodnením v celom rozsahu.

8. Na doplnenie a zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia odvolací súd uviedol, že žalobca preukázal v konaní uzatvorenie ústnej zmluvy o dielo. K tvrdeniu žalovaného v odpore proti platobnému rozkazu, súčasne prednesenému aj v samotnom konaní na súde prvej inštancie ako aj v odvolacom konaní v znení „Žalobca a žalovaný uzatvorili zmluvu na dodávku okien, na ktoré žalobca vystavil faktúru a žalovaný ju riadne uhradil

v plnej výške, prípadné vykonávané práce zo strany žalobcu boli vykonávané na majetku fyzickej osoby a to p. Ž., nie na majetku žalovaného ako právnickej osoby”,

odvolací súd uviedol, že objednávateľ diela, ktoré spočíva vo vykonaní diela formou vykonania časti stavebných prác, v úprave, v oprave, údržbe, nemusí byť vlastníkom pozemku, na ktorom sa dielo a stavba realizujú a nemusí byť ani vlastníkom veci, na ktorej sa dielo realizuje, čo vyplýva z ustanovenia § 536 ods. 1 ObchZ o základnom vymedzení zmluvy o dielo, ako aj z rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5MObo/1/2008. To znamená, že aj keď žalovaný ako právnická osoba nebol vlastníkom chatiek, na ktorých sa predmetné dielo - výroba a montáž vonkajšieho zrubového obkladu a povrchový náter, realizovalo, mohol predmetnú zmluvu o dielo so žalobcom ako zhotoviteľom diela uzatvoriť žalovaný ako objednávateľ diela. To, že na krycom liste rozpočtu - chata č. 2 je žalovaný uvedený ako zhotoviteľ, nie ako objednávateľ diela, nie je podstatným dôkazom o tom, že žalovaný bol zhotoviteľom predmetného diela. Žalovaný sám potvrdil, že zhotoviteľom diela bol žalobca, pokiaľ ide o okná a sám žalovaný priznal aj to, že aj „prípadne ďalšiu časť prác“ vykonal na tomto diele žalobca. Žalovaný v konaní ani neuviedol, pre koho by mal byť žalovaný zhotoviteľom diela. Žalovaný však potvrdil, že žalobca pre žalovaného dodal na predmetné chatky okná. V spise na č. l. 53 je sumár a rozpočet prác na predmetnom diele, ktorý vypracoval žalobca a ktorý čiastočne upravoval, pokiaľ ide o ceny, sám žalovaný. Súčasťou tohto rozpočtu sú nielen okná, ale aj obklady a nátery, teda všetko bolo súčasťou jedného zmluvného vzťahu. Žalovaný vo vzťahu k mailovej komunikácii nepreukázal v konaní to, že na okná uzatvoril so žalobcom zmluvu ako právnická osoba a na obklady a nátery uzatvoril zmluvu so žalobcom P. Ž. ako fyzická osoba. Odvolací súd zdôraznil, že dôkazné bremeno v konaní o tom, že pasívne legitimovaným v konaní je iná osoba než uvedená na listinných dôkazoch aj v mailovej komunikácii, je na žalovanom a nie na žalobcovi. Žalovaný musel vyvrátiť listinné dôkazy a preukázať ich opak, čo však neurobil. Odvolací súd preto vyhodnotil tvrdenie žalovaného o tom, že nie je v konaní pasívne vecne legitimovaný za nedôvodné, stotožniac sa tak s posúdením tejto otázky súdom prvej inštancie.

9. K spornej úhrade 25.000,-- eur zo strany žalovaného pre žalobcu, odvolací súd uviedol, že aj túto úhradu musí v konaní preukázať ten, kto tvrdí, že takúto úhradu uskutočnil a nie ten, kto úhradu prijal alebo tvrdí, že ju neprijal. Žalobca v konaní tvrdil, že od žalovaného úhradu 25.000,-- eur neprijal. Len samotný odkaz žalovaného na predpisy

o účtovníctve s tvrdením, že „je nelogické z pohľadu podnikateľského subjektu ako platiteľa daní, aby na sumu 25.000,-- eur nepožadoval daňový doklad a následne by si nechal vystaviť faktúru len na 11.679,- - eur, ktorá je predmetom tohto sporu“, nie je dôkazom o úhrade sumy 25.000,-- eur. Žalovaný v konaní netvrdil, kto žalobcovi túto sumu mal uhradiť, či žalovaný alebo P. Ž. ako fyzická osoba. Ani tvrdenie žalovaného, že neobdržal od žalobcu faktúru na žalovanú sumu 11.679,-- eur, nie je dôvodom pre neuhradenie ceny diela. Odvolací súd poukázal na to, že samotná fakturácia ceny diela pre povinnosť objednávateľa diela zaplatiť zhotoviteľovi cenu diela, je z hľadiska práva významná iba vtedy, ak si objednávateľ a zhotoviteľ diela dohodli, že podmienkou úhrady ceny diela bude fakturácia ceny diela. Ak takejto dohody niet, je objednávateľ diela povinný zaplatiť zhotoviteľovi cenu diela podľa § 548 ods. 1 ObchZ po tom, ako bolo dielo vykonané. Fakturácia má význam iba z hľadiska vedenia účtovnej evidencie podnikateľských subjektov a nie z hľadiska povinnosti zaplatiť cenu diela.

10. Vo vzťahu k ďalšej námietke žalovaného spočívajúcej v tvrdení, že žalobca dielo neukončil a neodovzdal riadne žalovanému, odvolací súd poukázal na ust. § 554 a § 555 ObchZ a uviedol, že miestom vykonávania predmetného diela boli chatky - Košice Malá Ida, preto miestom odovzdania diela malo byť miesto, kde sa tieto chatky, na ktorých sa realizovala ich oprava, uskutočňovali. Z mailovej komunikácie žalobcu a žalovaného nevyplývalo, že by si žalobca a žalovaný dohodli iné konkrétne miesto odovzdania diela. Ako vyplynulo z dokazovania v konaní na súde prvej inštancie, P. Ž., ktorý bol vlastníkom predmetných chatiek, na ktorých sa zmluva o dielo realizovala a súčasne konateľom žalovaného, odpredal predmetné chatky tretím osobám. To znamená, že ak tieto chatky odpredal, nie je možné už preukázať, či žalobca dielo riadne ukončil a žalovaný v konaní nepreukázal, že vyzýval žalobcu na riadne odovzdanie diela a že dielo skutočne ukončil žalovaný.

11. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1

C. s. p., v spojení s § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 C. s. p. tak, že úspešnému žalobcovi priznal plnú náhradu trov odvolacieho konania proti neúspešnému žalovanému s tým, že o výške trov rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením podľa § 262 ods. 2 C. s. p..

12. Rozsudok odvolacieho súdu nadobudol právoplatnosť dňa 24. 07. 2019.

13. Proti rozsudku odvolacieho súdu podal v zákonom stanovenej lehote dovolanie žalovaný (č. l. 168 - 179), prípustnosť ktorého vyvodil z ustanovení § 420 písm. f/ C. s. p., a § 421 ods. 1 písm. a/ C. s. p. tvrdiac, že odvolací súd sa pri riešení pre konanie imanentných právnych otázok odklonil od rozhodovacej praxe najvyšších súdnych autorít a zároveň si nesplnil povinnosť riadneho odôvodnenia súdneho rozhodnutia tvoriacu právo na spravodlivý proces. Dovolaciemu súdu navrhol, aby rozhodnutie odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Súčasne si uplatnil náhradu trov dovolacieho konania.

14. Vo vzťahu k prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. a/ C. s. p., žalovaný uviedol, že otázka pasívnej vecnej legitímácie jeho osoby, t. j. či žalovaný je alebo nie je nositeľom v žalobe tvrdenej hmotnoprávnej povinnosti, je otázkou zásadného právneho významu, pri posudzovaní ktorej sa konajúce súdy odklonili od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. Poukázal na rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej tiež „Najvyšší súd SR“, „najvyšší súd“ alebo „NS SR“) sp. zn. 3Cdo 347/2014, sp. zn. 3Cdo 192/2004, sp. zn. 2Cdo/205/2009, rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej tiež „Ústavný súd SR“ alebo „ústavný súd“) č. k. III. ÚS 517/2011-9, č. k. I. ÚS 78/2016-10, sp. zn. III. ÚS 266/2014, rozsudok Krajského súdu v Nitre sp. zn. 9Co/111/2016 a rozsudky Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 17Co 1/2018 a sp. zn. 4Co/319/2017. Namietol procesné pochybenie prvoinštančného súdu spočívajúce v tom, že napriek tomu, že existenciu pasívnej legitímácie v predmetnom konaní mal skúmať ako jednu z prvých skutočností, ešte pred začatím procesu posudzovania dôvodnosti či výšky uplatňovaného nároku, vykonal dokazovanie vo vzťahu k dokončeniu a odovzdaní diela, právnemu režimu zmluvy o dielo, ceny za dielo a iným tvrdeniam žalobcu i žalovaného, pričom toto procesné pochybenie prvoinštančného súdu nechal odvolací súd bez povšimnutia. Obom konajúcim súdom žalovaný vytkol, že opomenuli posúdiť pasívnu legitímáciu v konaní náležite, nakoľko vynechali aplikáciu základného interpretačného pravidla, ktoré kladie dôraz na úmysel konajúcich osôb (vôľu a vedomosť zmluvných strán v čase uzatvorenia zmluvy). Namiesto toho zaujali prísne formalistický prístup a posúdili pasívnu legitímáciu podľa označenia žalovaného vo formulácii päty e-mailu. Žalovaný tvrdí, že v prípade p. Ž. a žalovaného ide o odlišné entity s oddelenou právnou subjektivitou, preto mal súd zachovať rovnakú mieru náležitého posúdenia pasívnej legitímácie v konaní.

15. Žalovaný súdu prvej inštancie ďalej vytkol, že podložil pasívnu legitímáciu žalovaného nepreukázaním vlastnickeho vzťahu p. Ž. ako fyzickej osoby k chatám, na ktorých boli vykonávané práce. Žalovaný tvrdí, že požiadavka prvoinštančného súdu vo vzťahu k preukázaniu vlastnickeho práva je nesprávnym procesným postupom, pretože v konaní bolo toto tvrdenie nespornou skutočnosťou, navyše, pokiaľ preukázanie vlastnickeho práva považoval súd v konaní za dôležité, mohol si dôkaz od strany sporu vyžiadať alebo zabezpečiť vlastnou činnosťou. Preukázanie tejto skutočnosti však súd prvej inštancie nevyžadoval, navyše strany sporu túto skutočnosť považovali za nespornú. S poukazom na uvedené žalovaný považuje rozhodnutia oboch konajúcich súdov za rozporné s princípom právnej istoty a predvídateľnosti súdnych rozhodnutí.

16. Odvolaciemu súdu, ktorý rozhodnutie ohľadom pasívnej legitímácie žalovaného doplnil o rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5MOBdo 1/2008 vytkol, že kým súd prvej inštancie považoval vlastníctvo k chatám zo strany žalovaného za jeden z dôvodov správnosti jeho pasívnej legitímácie, odvolací súd považoval vlastníctvo k chatám vo vzťahu k otázke pasívnej legitímácie žalovaného za úplne irelevantnú skutočnosť. S poukazom na uvedené, aj keď sa odvolací súd stotožnil s odôvodnením prvoinštančného súdu, nepriamo odmietol dôvod kladného posúdenia pasívnej legitímácie v konaní súdom prvoinštančným. Napokon žalovaný obom konajúcim súdom vytkol, že sa nevysporiadali dostatočne s jeho tvrdeniami ohľadne otázky jeho pasívnej vecnej

legitimácie.

17. Žalovaný v ďalšej časti dovolania poukázal na ust. § 548 ods. 1, § 554 ods. 1, § 555 ods. 1 ObchZ, uznesenie NS SR sp. zn. 2MOBdo 1/2012 a rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 32Odo 1326/2006, opakovane tvrdí, že k riadnemu dokončeniu a odovzdaniu diela, nedošlo. Pokiaľ zo zmluvy alebo z tohto zákona nevyplýva niečo iné, vzniká nárok na cenu vykonaním diela. Tvrdí, že iná dohoda o splatnosti ceny diela medzi p. Ž. a žalobcom, než ako stanovuje Obchodný zákonník, neexistovala, rovnako tvrdí, že mu nebol odovzdaný ani stavebný denník a nebol ani spísaný preberací protokol. Žalobca sám potvrdil, že k dokončeniu diela, resp. prác, z dôvodu nemožnosti komunikácie so žalovaným, nedošlo. Súdu prvej inštancie žalovaný vytkol viacero nezrovnalostí a zmätočností, keď na jednej strane v rozpore so zisteným skutkovým stavom veci konštatuje nespornosť vykonania diela (aj napriek tomu, že strany sporu súhlasne tvrdili jeho nedokončenie), na strane druhej pripúšťa nedokončenie diela, avšak tejto skutočnosti nedáva žiaden právny význam. Pokiaľ ide o odvolací súd, žalovaný poukázal

na odôvodnenie jeho rozhodnutia, v ktorom podložil nárok na cenu za dielo zhotoviteľovým (žalobcovým) umožnením žalovanému s dielom nakladať. Odvolací súd stotožnil moment sprístupnenia diela žalovanému s momentom vykonania diela, a teda stotožnil nestotožniteľné pojmy - pojem vykonanie diela a pojem odovzdanie diela. Žalovaný dôvodí ustanovením

§ 555 ods. 1 ObchZ, ktoré síce upravuje vykonanie diela umožnením objednávateľovi s dielom nakladať, k takémuto odovzdaniu diela jeho sprístupnením objednávateľovi však môže dôjsť len za predpokladu riadne vykonaného (dokončeného) diela. Opačný výklad ustanovenia by znamenal, že akýmkoľvek prenechaním diela objednávateľovi, a to aj pred riadnym dokončením diela, by bolo dielo vykonané, čo predstavuje nezmyselný záver. Odovzdanie, resp. prevzatie diela objednávateľom vstupom do užívania diela, resp. nakladaním s dielom v zmysle § 555 ods. 1 ObchZ je viazané na riadne vykonanie diela,

ku ktorému však na základe žalobcových i žalovaného tvrdení nedošlo. Žalovaný ďalej tvrdí, že vlastnícke právo p. Ž. k predmetným chatám bolo nespornou skutočnosťou

v konaní, preto nemohlo byť výsledkom dokazovania zo strany súdu. Na rozdiel od záveru súdu prvej inštancie, odvolací súd mal vlastnícke právo p. Ž. k chatám i scudzenie týchto chat za preukázané. Odvolací súd podľa žalovaného nelogicky konštatoval nemožnosť preukázania skutočnosti o nedokončení diela žalobcom z dôvodu scudzenia chatiek. Žalovanému nie je jasné, z akých dôvodov si odvolací súd vytvoril záver o absolútnej nemožnosti tieto skutočnosti preukázať. S poukazom na ust. § 151 ods. 1 C. s. p., má žalovaný za to, že na preukázanie dokončenia diela vôbec nie je dôvod, keďže ide o nespornú skutočnosť. Vyhodnotenie potreby preukázania tejto skutočnosti i konštatovanie o objektívnej nemožnosti jej preukázania predstavuje podľa žalovaného konanie v rozpore so základnými princípmi sporového konania podľa C. s. p., navyše tvrdí, že závery o vlastníckom práve p. Ž. sú v rozpore aj s bodom odôvodnenia rozsudku, ktorý poukazuje práve na irelevantnosť vlastníctva predmetných chat. Žalovaný v tejto časti dovolania uzatvára, že súdmi priznaný nárok žalobcu na cenu za dielo aj bez toho, aby došlo

k riadnemu dokončeniu a odovzdaniu diela (pričom nedokončenie bolo nesporným tvrdením v konaní), predstavuje ničím nepodložený a neodôvodnený odklon od rozhodovacej praxe dovolacieho súdu i explicitnej právnej úpravy obsiahnutej v ustanoveniach §§ 548 ods. 1, 554 ods. 1 a 555 ods. 1 ObchZ. Z uvedených dôvodov považuje žalovaný rozsudky oboch konajúcich súdov za autoritatívne, ktoré nemajú oporu v právnom poriadku Slovenskej republiky.

18. Vo vzťahu k prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f/ C. s. p., žalovaný poukázal na rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 2Cdo 238/2008, 4Cdo 171/2005 a 3Cdo 121/2017, stanovisko občianskoprávneho kolégia NS SR zo dňa 3. decembra 2015

k výkladu § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku, judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (napr. Ruiz Torija c/a Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-A), Komisie (napr. stanovisko vo veci E. R. T. c/a Španielsko z roku 1993, sťažnosť č. 18390/91) ako aj Ústavného súdu SR (sp. zn. I. ÚS 226/03, IV. ÚS 115/03), konajúcim súdom vytkol nedostatočné odôvodnenie ich rozhodnutí a v istých častiach aj ich zmätočnosť. Odvolaciemu súdu vytkol opomenutie vysporiadania sa so skutočnosťami tvrdenými žalovaným preukazujúcimi nedostatok jeho pasívnej legitimácie v

konaní, ďalej skutočnosťami týkajúcimi sa nedokončenia diela, skutočnosťami súvisiacimi s irelevantnosťou neuplatnenia si zľavy z ceny za dielo, ako aj skutočnosťami ohľadom bezhotovostných úhrad vo výške 20.000,--eur. Žalovaný zastáva názor, že všetky uvedené právne procesné i hmotnoprávne otázky boli vo vzťahu k predmetu konania - nároku na zaplatenie žalovanej sumy, významné, preto fakt, že sa s nimi odvolací súd nevysporiadal, znamená výrazný zásah do jeho práva na riadne odôvodnenie rozhodnutia a v konečnom dôsledku do jeho práva na spravodlivý proces. Žalovaný na tomto mieste v dovolaní zdôraznil potrebu rozlišovania dvoch oddelených právnych vzťahov, a to právneho vzťahu medzi žalobcom a žalovaným založeného zmluvou na dodávku okien a právnym vzťahom medzi žalobcom a p. Ž. ako fyzickou osobou týkajúcim sa objednávky prác.

19. V ďalšej časti dovolania žalovaný poukazuje na ustanovenie § 151 ods. 1 ObchZ (zrejme mal na mysli Civilný sporový poriadok - pozn. dovolacieho súdu) súdu prvej inštancie vytkol, že dospel k nesprávnemu záveru, keď od žalovaného požadoval dokazovanie ohľadne tej skutočnosti, že časť ceny diela hrazená hotovostne konzumovala aj sumu, ktorej sa žalobca v konaní domáha a teda, že dlh zanikol splnením. Žalovaný tvrdí, že žalobca je tým, ktorý si uplatňuje svoj nárok súdnou cestou, preto je tou stranou sporu, ktorá má dokázať, že jeho nárok je oprávnený a legitímny. Tvrdí ďalej, že súd prvej inštancie požadoval od žalovaného, aby dokázal skutočnosť, ktorá je z jeho pohľadu nedokázateľná, pretože nie je objektívne možné, aby žalovaný predložil dôkaz o tom, že suma, ktorú už žalobcovi uhradil, konzumovala nárok žalobcu uplatňovaný v tomto konaní. Podľa žalovaného je to žalobca, ktorý neunesol dôkazné bremeno a nepreukázal, že obdržané finančné prostriedky v hotovosti predstavovali inú časť odmeny, než tú, úhrady ktorej sa v tomto konaní domáha. Žalobca v konaní deklaroval nárok na zaplatenie sumy vo výške 11.679,-- eur z titulu vykonania diela, ktoré tvrdenie žalovaný v zmysle § 151 C. s. p., poprel a tvrdil úhradu sumy vo výške 25.000,-- eur. Bolo preto na žalobcovi ako iniciátorovi sporu svoje tvrdenie ohľadom nekonsumácie jeho nároku preukázať príslušnými dôkazmi (napr. písomným dokumentom, svedeckou výpoveďou, preukázaním výkonu iných prác a podobne). Žalovaný má za to, že dôkazné bremeno ohľadom určitých skutočností zaťažuje toho účastníka konania, ktorý z existencie týchto skutočností vyvodzuje pre seba priaznivé právne dôsledky; ide pritom o toho účastníka, ktorý existenciu takýchto skutočností tvrdí. Úspech v spore súd nemôže založiť len na základe žalobcových tvrdení, pretože takáto favorizácia strany sporu nemá v sporovom konaní miesto. Na základe uvedených tvrdení žalovaný považuje postup odvolacieho súdu, ktorým preniesol dôkazné bremeno ohľadom opodstatnenosti žalobcovho nároku zo žalobcu na žalovaného, za odporujúci Civilnému sporovému poriadku, pretože týmto postupom bolo porušené ust. § 151 ods. 1 C. s. p., a základné princípy sporového konania, ako kontradiktórnosť, rovnosť zbraní, prejednávaci princíp a zásada formálnej pravdy.

20. K dovolaniu žalovaného sa písomne vyjadril žalobca (písomným podaním zo dňa 03. 10. 2019 na č. l. 196 - 197 spisu), ktorý navrhol dovolanie zamietnuť z dôvodu jeho neopodstatnenosti, súčasne si uplatnil náhradu trov dovolacieho konania v rozsahu 100 %.

21. Postupom okresného súdu, a to podaním zo dňa 08. 10. 2019 (č. l. 198 spisu) bolo vyjadrenie žalobcu v súlade s ust. § 436 ods. 4 C. s. p., zaslané na vedomie žalovanému, prostredníctvom jeho právneho zástupcu. Tento reagoval písomným vyjadrením z 15. 10. 2019 (č. l. 201 - 203), v ktorom zotrval na svojich dovolacích námietkach. Predmetné vyjadrenie bolo právnenému zástupcovi žalobcu zaslané v prílohe listu zo dňa 14. 11. 2019 (č. l. 213), pričom ďalšie vyjadrenia sporových strán už nenasledovali.

22. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 35 C. s. p.) po zistení, že dovolanie podala včas strana sporu, v neprospech ktorej bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 C. s. p.), zastúpená advokátom v súlade s ustanovením § 429 ods. 1 C. s. p., bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 veta pred bodkočiarkou C. s. p.) preskúmal vec a dospel k záveru, že tento mimoriadny opravný prostriedok žalobcu treba odmietnuť.

23. Podľa § 419 C. s. p., je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, ak to zákon pripúšťa. Uvedené znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie proti tomu-ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 C. s. p..

24. Podľa § 420 C. s. p., je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej, alebo ktorým sa konanie končí, pokiaľ trpí niektorou z procesných väd konania vymenovaných v písm. a/ až f/ predmetného ustanovenia (zakotvujúce tzv. vady zmätočnosti). Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 1, 2 C. s. p.).

25. Naproti tomu pre dovolanie prípustné podľa § 421 C. s. p. platí, že ho možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 C. s. p.). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 C. s. p.).

26. Dovolací súd je rozsahom dovolania viazaný (§ 439 C. s. p., okrem prípadov uvedených v písm. a/ až c/ citovaného ustanovenia). Rovnako je dovolací súd viazaný dovolacími dôvodmi (§ 440 C. s. p.). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní. Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f/ C. s. p., je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a označiť v dovolaní náležitým spôsobom dovolací dôvod (§ 420 alebo § 421 C. s. p. v spojení s § 431 ods. 1 C. s. p. a § 432 ods. 1 C. s. p.). V dôsledku uvedenej viazanosti odvolacieho súdu dovolacím dôvodom, dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom (uznesenie NS SR sp. zn. 3Cdo 59/2017 z 08. 06. 2017).

27. V rozhodovanej veci žalovaný (ďalej tiež ako „dovolať“) v dovolaní argumentuje prípustnosťou dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. a/ C. s. p., podľa ktorého je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu. Pokiaľ dovolateľ dôvodí odklonom od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, potom je povinný v dovolaní výslovne uviesť právne posúdenie odvolacieho súdu, ktoré považuje za nesprávne, konkretizovať, ako mal odvolací súd právnu otázku správne vyriešiť a zároveň musí špecifikovať ustálenú rozhodovaciu prax odvolacieho súdu, od ktorej sa mal podľa jeho názoru odvolací súd pri svojom rozhodovaní odkloniť (k tomu viď R 83/2018).

28. Dovolať opodstatnenosť svojho dovolania podaného v zmysle § 421 ods. 1 písm. a/ C. s. p. založil na tvrdení, že vo veci konajúce súdy nesprávne posúdili otázku pasívnej vecnej legitímácie jeho osoby v konaní, v rozpore s rozhodnutiami Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo 347/2014, 3Cdo 192/2004 a 2Cdo/205/2009, ako aj ďalšími rozhodnutiami citovanými v dovolaní, vydanými Ústavným súdom SR, resp. krajskými súdmi v Nitre a Trenčíne. Nesprávne právne posúdenie vidí dovolateľ v tom, že súdy (nesprávne) vyvodili pasívnu vecnú legitímáciu jeho osoby z označenia spoločnosti žalovaného v mailovej komunikácii medzi p. Ž. a žalobcom, ďalej z používania množného čísla v predmetnej mailovej komunikácii týkajúcej sa prác a fakturácie a nepreukázania vlastníckeho vzťahu p. Ž. k chatám, na ktorých boli vykonávané práce. Odvolaciemu súdu vytkol, že poukazom na rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 5MOBdo 1/2008, na rozdiel od prvoinštančného súdu, považoval vlastníctvo k chatám vo vzťahu k otázke pasívnej legitímácie žalovaného, za irelevantnú skutočnosť. Žalovaný tvrdí, že je nesprávny záver súdov, ktoré v predmetnej otázke zaujali formalistický prístup a nekladli dôraz na úmysel konajúcich osôb (vôľu a vedomosť zmluvných strán v čase uzavretia zmluvy).

29. Najvyšší súd SR v rozhodnutí sp. zn. 3Cdo 347/2014 odmietol dovolanie navrhovateľa podané v spore o určenie dediča proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorý potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie o zamietnutí návrhu navrhovateľa z dôvodu, že odporca nebol v konaní o takomto návrhu pasívne vecne legitimovaný. Rozhodnutím sp. zn. 3Cdo 192/2004 najvyšší súd zamietol dovolanie žalobkyne podané v spore o vydanie bezdôvodného obohatenia proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým zmenil rozsudok súdu prvej inštancie o vyhovení žalobe žalobkyne. Dôvodom zmeňujúceho rozsudku bol nedostatok aktívnej vecnej legitimácie žalobkyne pre uplatnenie práva zo zodpovednosti za bezdôvodné obohatenie vyplývajúce z ust. § 456 Občianskeho zákonníka. Napokon rozhodnutím sp. zn. 2Cdo 205/2009 najvyšší súd zamietol dovolanie žalobcu podané proti zmeňujúcemu rozsudku odvolacieho súdu. Tento na odvolanie žalovaného rozsudok prvoinštančného súdu v napadnutej vyhovujúcej časti zmenil tak, že žalobu zamietol, z dôvodu nedostatku aktívnej vecnej legitimácie žalobcu pre absenciu právneho titulu na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom podľa § 18 zákona č. 58/1969 Zb., o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom.

30. S poukazom na vyššie označené rozhodnutia najvyššieho súdu, tieto sa nepochybne týkali skutkovo iných sporov, vychádzali z odlišného skutkového základu a dovolateľ poukazom na ne ani vecne nedôvodil. V dovolaní z predmetných rozhodnutí aplikoval „len“ časti, v ktorých najvyšší súd vo vzťahu k problematike vecnej legitimácie uviedol všeobecné konštatovania. Aj dovolací súd vo všeobecnosti uvádza, že vecnou legitimáciou sa rozumie hmotnoprávny vzťah účastníka konania k prejednávanej veci a má ju iba ten, kto je subjektom hmotnoprávneho vzťahu, o ktorom sa v konaní rozhoduje. Otázkou, či žalobca bol v spore aktívne legitimovaný, t. j. či bol nositeľom tvrdeného hmotného práva a či správne označil osobu - nositeľa tvrdenej povinnosti, teda či ním označený žalovaný bol v spore naozaj pasívne legitimovaný, rieši súd až v samom závere konania. Až z meritórneho rozhodnutia vyplynie autoritatívny záver o otázke vecnej legitimácie účastníkov konania.

31. V tu posudzovanej veci žalovaný svoju obranu ohľadne nedostatku jeho pasívnej vecnej legitimácie založil na tvrdení, že práce zo strany žalobcu boli vykonávané na majetku fyzickej osoby, p. Ž. a nie na majetku žalovaného ako právnickej osoby. Odvolací súd považoval tvrdenie žalovaného o tom, že nie je v konaní pasívne vecne legitimovaný, za nedôvodné, dôvodiac (okrem iného) aj poukazom na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5MOBdo 1/2008, v ktorom tento konštatoval, že zo zákonného ust. § 536 ods. 1 ObchZ nevyplýva, že objednávateľom diela musí byť jeho vlastník, budúci vlastník alebo vlastník pozemku, na ktorom sa dielo - stavba realizuje a nevyplýva to ani z ďalších ustanovení Obchodného zákonníka upravujúcich zmluvu o dielo v § 536 až § 565. Bezpochyby ide o rozhodnutie, ktoré je aplikovateľné na prejednanú vec, nakoľko v ňom išlo o skutkový stav, kedy objednávateľom diela bol žalovaný - právnická osoba, s ktorým bol žalobca v zmluvnom vzťahu na základe uzatvorenej zmluvy o dielo, hoci žalovaný nebol zároveň aj vlastníkom pozemku, na ktorom sa stavba stavala a nebol ani vlastníkom rekonštruovanej stavby. Napriek tomu bolo jednou z povinností žalovaného ako objednávateľa, podľa § 546 ObchZ zaplatiť žalobcovi ako zhotoviteľovi dohodnutú cenu diela. V tu posudzovanej veci rovnako, aj keď žalovaný ako právnická osoba nebol vlastníkom chatiek, na ktorých sa dielo - výroba a montáž vonkajšieho zrubového obkladu a povrchový náter, realizovalo, mohol zmluvu o dielo so žalobcom ako zhotoviteľom diela uzatvoriť ako objednávateľ diela.

32. Zhrnúc vyššie uvedené, dovolateľ náležite nevymedzil rozhodovaciu prax odvolacieho súdu, od ktorej by sa bol odvolací súd odklonil, resp. rozhodnutia, ktorými v dovolaní dôvodí, problematiku relevantnú pre posudzovanú vec, neriešili. Naopak, odvolací súd pri rozhodovaní o otázke relevantnej pre dané konanie, rešpektoval názor odvolacieho súdu vyslovený v rozhodnutí sp. zn. 5MOBdo 1/2008, a to bez toho, aby došlo k odklonu od v predmetnom rozhodnutí vysloveného právneho názoru.

33. Dovolateľ v dovolaní dôvodí aj rozhodnutiami Ústavného súdu SR a rozhodnutiami krajských súdov v Nitre a Trenčíne (body 13., 15., 17., 18., 20. a 21.), vo vzťahu ku ktorým dovolací súd zdôrazňuje, že tieto pod pojem ustálenej súdnej praxe zahrnúť nemožno s akcentom na skutočnosť, že Civilný sporový poriadok viaže prípustnosť dovolania v

ustanovení § 421 ods. 1 C. s. p. v písm. a/ a c/ výlučne na rozhodovaciu prax Najvyššieho súdu SR ako súdu dovolacieho; argumentácia inými rozhodnutiami ako rozhodnutiami dovolacieho súdu môže byť relevantná ako podporná argumentácia

pri odôvodňovaní dovolania prípustného podľa § 421 ods. 1 písm. b/ C. s. p., avšak nemôže byť spôsobilá vyvolať dovolací prieskum právnych záverov odvolacieho súdu vo veciach, v ktorých dovolateľ odvodzuje prípustnosť dovolania z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a/ (alebo písm. c/) C. s. p. V nadväznosti na uvedené dovolací súd dáva do pozornosti dovolateľa uznesenie sp. zn. 3Obdo 70/2016 zo dňa 30. 01. 2017, v ktorom uviedol, že dôvod prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. a/ C. s. p., je viazaný na ustálenú rozhodovaciu prax najvyššieho súdu ako súdu dovolacieho a má sa ním zabezpečiť jednota uplatnenia právnej úpravy v rovnakých prípadoch, čím sa zvyšuje právna istota a subjektom práva sa umožňuje predvídať postup súdu, ktorý právna norma ukladá alebo predvída. K pojmu „ustálená rozhodovacia prax dovolacieho súdu“ viď bližšie aj rozhodnutie sp. zn. 6Cdo 29/2017 zo dňa 24. 01. 2018, ktoré občianskoprávne kolégium NS SR prijalo dňa 10. 10. 2018 ako judikát pod č. R 71/2018.

34. Napokon dovolací súd pre úplnosť k časti dovolania žalovaného, v ktorom súdu prvej inštancie vytkol, že existenciu pasívnej vecnej legitímácie mal riešiť pred posudzovaním dôvodnosti či výšky žalobcom uplatňovaného nároku, uvádza, že súd prvej inštancie tak aj urobil, keď v bodoch 10. až 13. rozsudku konštatoval dôvody, pre ktoré mal pasívnu vecnú legitímáciu žalovaného preukázanú. Nemožno súdu prvej inštancie vytýkať, pokiaľ sa pre úplnosť následne vyjadril k dielu samotnému (bod 14. odôvodnenia rozsudku) a obrane žalovaného vo vzťahu k hotovostnej platbe (bod 15. odôvodnenia rozsudku).

35. Vyššie uvedené možno konštatovať aj vo vzťahu k námietke žalovaného spočívajúcej v tvrdení o odklone odvolacieho súdu od rozhodovacej praxe dovolacieho súdu a právnej úpravy v ustanoveniach § 548 ods. 1, § 554 ods. 1 a § 555 os. 1 ObchZ v otázke riadneho ukončenia a odovzdania diela žalobcom žalovanému. Žalovaný v dovolaní vytkol konajúcim súdom, že priznali žalobcovi nárok na zaplatenie ceny diela bez toho, aby došlo k riadnemu dokončeniu a odovzdaniu diela. Tvrdí, že v konaní niekoľkokrát akcentoval skutočnosť, že tomu tak nebolo. Uviedol, že medzi p. Ž. a žalobcom iná dohoda, než akú stanovuje Obchodný zákonník, neexistovala, nebol mu odovzdaný ani stavebný denník, ani spísaný preberací protokol. Sám žalobca potvrdil, že k dokončeniu diela, resp. prác nedošlo z dôvodu nemožnosti komunikácie so žalovaným. Súdu prvej inštancie vytkol, že na jednej strane v rozpore so zisteným skutkovým stavom konštatuje nespornosť vykonania diela, na strane druhej pripúšťa nedokončenie diela, ktorej okolnosti však nedáva žiaden právny význam. Odvolaciemu súdu zas vytkol, že stotožnil moment sprístupnenia diela žalovanému s momentom vykonania diela. V súvislosti s uvedenými tvrdeniami žalovaný v bode 26. dovolania poukázal na uznesenie NS SR sp. zn. 2MOBdo 1/2012.

36. Označeným uznesením Najvyšší súd SR zrušil rozsudok odvolacieho súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie z dôvodu jeho nedostatočného odôvodnenia, nakoľko z neho nebolo zrejmé, či vznik nároku žalobcu na zaplatenie ceny diela odvíja odvolací súd od momentu odovzdania a prevzatia diela investorom alebo podľa § 548 ods. 1 a § 555 ObchZ vykonaním diela. Odvolací súd preto nesprávne právne posúdil vec na základe nedostatočne zisteného skutkového stavu a tento podriadil pod nesprávnu normu (§ 555 ods. 1 ObchZ) a nesprávne vyložil právnu normu (§ 548 ods. 1 ObchZ), keď nezobral do úvahy odchylnu úpravu účastníkov dohody o dielo v časti vzniku nároku na zaplatenie ceny diela.

37. Z vyššie uvedeného uznesenia NS SR sp. zn. 2MOBdo 1/2012 tak vyplýva, že medzi sporovými stranami existovala v časti vzniku nároku na zaplatenie ceny diela úprava odchylná od úpravy v ust. § 548 ods. 1 ObchZ, kým v posudzovanom prípade sám žalovaný potvrdil, že iná dohoda o splatnosti ceny diela, než aká vyplýva z ust. § 548 ods. 1 ObchZ, neexistovala. Je teda nepochybné, že ide o dva rôzne skutkové okolnosti. Navyiac, časť predmetného uznesenia Najvyššieho súdu SR, na ktorú poukázal dovolateľ v bode 26. dovolania, predstavuje všeobecné konštatovanie o právnej úprave vyplývajúcej z ust. § 548 ods. 1 ObchZ, bez bližšieho poukazu na to, v čom sa rozhodnutie odvolacieho súdu v tu posudzovanej veci, malo odchyliť od záverov odvolacieho súdu v konaní sp. zn. 2MOBdo 1/2012.

Žalovaný teda neuviedol, v čom podľa jeho názoru spočíva odklon v právnom posúdení sporu konajúcimi súdmi (odvolacieho súdu a súdu prvej inštancie) od uznesenia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2MOBdo 1/2012, pričom na inú ustálenú (relevantnú) rozhodovaciu prax dovolacieho súdu týkajúcu sa otázky riadneho vykonania diela, neoznačil. Dovolací súd zdôrazňuje, že samotná polemika s rozhodnutím odvolacieho súdu alebo spochybňovanie správnosti rozhodnutia odvolacieho súdu, či nesúhlas s právnymi závermi konajúcich súdov a kritika ich prístupov zvolených pri právnom posudzovaní veci, významovo nezodpovedajú kritériám uvedeným v § 421 ods. 1 C. s. p., resp. § 432 ods. 2

C. s. p.. Pre úplnosť dovolací súd uvádza, že prípustnosť dovolania podľa ust. § 421 ods. 1

C. s. p., nemôže byť daná, ak je zamerané na riešenie skutkových, a nie právnych otázok.

38. V ďalšej časti dovolania žalovaný dôvodí vadou zmätočnosti podľa § 420 písm. f/ C. s. p., podľa ktorého je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Pre naplnenie predmetného ustanovenia je nevyhnutné kumulatívne splnenie troch zákonných znakov, ktorými sú: 1/ nesprávny procesný postup súdu, 2/ tento nesprávny procesný postup znemožnil strane sporu realizovať jej patriace procesné práva, súčasne 3/ intenzita tohto zásahu dosahovala takú mieru, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Pod nesprávnym procesným postupom súdu treba rozumieť taký postup súdu, ktorým sa strane znemožnila realizácia tých procesných práv, ktoré majú slúžiť na ochranu a obranu jej práv a záujmov v tom-ktorom konkrétnom konaní. Medzi tieto práva však nepatrí právo strany sporu na to, aby súd akceptoval jej procesné návrhy, aby súd rozhodol v súlade s predstavami strany sporu, alebo aby súd odôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv strany sporu.

39. Procesnú vadu konania v zmysle § 420 písm. f/ C. s. p., dovolateľ vyvodzuje

z toho, že dovolaním napadnuté rozhodnutie je nedostatočne odôvodnené, v istých častiach je aj zmätočné. Namietol tiež spôsob dokazovania konajúcimi súdmi a prenesenie dôkazného bremena zo žalovaného na žalobcu.

40. Už dávnejšia judikatúra najvyššieho súdu (R 111/1998) zastala názor, že dovolateľom namietaná nepreskúmateľnosť rozhodnutia nezakladá zmätočnosť rozhodnutia a prípustnosť dovolania; nepreskúmateľnosť bola považovaná len za vlastnosť rozhodnutia súdu, v ktorej sa navonok prejavila tzv. iná vada konania majúca za následok nesprávne rozhodnutie veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p.). S týmto názorom sa stotožnil aj Ústavný súd SR (viď sp. zn. I. ÚS 364/2015, II. ÚS 184/2015, III. ÚS 288/2015 a I. ÚS 547/2016). Na zásade, podľa ktorej nepreskúmateľnosť zakladá (len) „inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p.“, zotrvalo aj zjednocujúce stanovisko R 2/2016, právna veta ktorého znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p.“. Zmeny v právnej úprave dovolania a dovolacieho konania, ktoré nadobudli účinnosť od 1. júla 2016, sa podstaty a zmyslu tohto stanoviska nedotkli, preto ho treba považovať aj naďalej za aktuálne.

41. V danom prípade obsah spisu nedáva žiadny podklad pre uplatnenie druhej vety stanoviska R 2/2016, ktorá predstavuje krajnú výnimku z prvej vety a týka sa výlučne len celkom ojedinelých (extrémnych) prípadov, ktoré majú znaky relevantné aj podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva. O taký prípad ide v praxi napríklad vtedy, keď rozhodnutie súdu neobsahuje vôbec žiadne odôvodnenie, alebo keď sa vyskytli „vady najzákladnejšej dôležitosti pre súdny systém“ (pozri Sutyazhnik proti Rusku, rozsudok z roku 2009), prípadne ak došlo k vade tak zásadnej, že mala za následok „justičný omyl“ (Ryabykh proti Rusku, rozsudok z roku 2003).

42. V odôvodnení dovolaním napadnutého uznesenia sa odvolací súd v plnom rozsahu stotožnil s odôvodnením prvoinštančného rozhodnutia a na zdôraznenie jeho správnosti doplnil vlastné dôvody v písomnom vyhotovení svojho uznesenia. Takýto postup korešponduje so zákonným ustanovením §-u

387 ods. 2 C. s. p., ktoré reflektuje na prípady potvrdenia rozhodnutia súdu prvej inštancie, kedy odvolací súd spravidla vo svojom rozhodnutí preberá skutkové a právne závery súdu prvej inštancie. Takýto postup reaguje na súdnu prax v prípadoch úplných a presvedčivých rozhodnutí súdov prvej inštancie, kedy odôvodnenie rozhodnutia odvolacích súdov je len kopírovaním vecne správnych dôvodov. V takých prípadoch rozhodnutia obsahujú sporovým stranám známe podania, známe napadnuté rozhodnutia (rozsudok alebo uznesenie) a v závere obsahujú už len stručné konštatovania o správnosti a presvedčivosti napádaného rozhodnutia, s ktorým sa odvolací súd stotožňuje.

43. Napriek vyššie uvedenému, odvolací súd podrobne zdôvodnil dôvodnosť nároku žalobcu uplatneného v predmetnom spore v nadväznosti na odvolacie námietky žalovaného, preto neobstoja jeho tvrdenie v dovolaní o tom, že sa nevysporiadal so skutočnosťami tvrdenými žalovaným preukazujúcimi nedostatok jeho pasívnej legitímácie v konaní (k tomu viď body 17. a 18. rozsudku odvolacieho súdu), rovnako že sa nevysporiadal

so skutočnosťami týkajúcimi sa nedokončenia diela (k tomu viď bod 20. rozsudku odvolacieho súdu) a ani so skutočnosťami ohľadom bezhotovostných úhrad (k tomu viď bod 19. rozsudku odvolacieho súdu). Pokiaľ ide o námietku v súvislosti s uplatnením si zľavy z ceny diela, odvolací súd (aj) vo vzťahu k nej reagoval stotožnením sa s odôvodnením rozsudku prvoinštančného súdu v celom rozsahu, ktorý vyhodnotil za vecne správny, a teda pokiaľ sa súd prvej inštancie k tejto otázke vyjadril a odvolací súd sa s jeho záverom v tejto otázke stotožnil, nemožno hovoriť o porušení práva na spravodlivý proces z dôvodu že odvolací súd k tejto otázke nezaujal osobitne (v podstatne by išlo o duplicitné) stanovisko (bližšie viď odôvodnenie tohto uznesenia v bode 32.).

44. Žalovaný ďalej tvrdí, že k procesnej vade konania uvedenej v ustanovení § 420 písm. f/ C. s. p., došlo tiež tým, že súdy nevykonali dokazovanie zákonným spôsobom, naopak, porušili základné princípy sporového konania, keď preniesli dôkazné bremeno zo žalovaného na žalobcu ohľadne preukázania tvrdenej skutočnosti, že časť ceny diela hrazená hotovostne konzumovala aj sumu, ktorej sa žalobca domáha v konaní, a že teda dlh zanikol splnením.

45. Podľa § 149 C. s. p., prostriedkami procesného útoku a prostriedkami procesnej obrany sú najmä skutkové tvrdenia, popretie skutkových tvrdení protistrany, návrhy na vykonanie dôkazov, námietky k návrhom protistrany na vykonanie dôkazov a hmotnoprávne námietky.

46. Podľa § 151 ods. 1, 2 C. s. p., skutkové tvrdenia strany, ktoré protistrana výslovne nepoprela, sa považujú za nesporné. Ak strana poprie skutkové tvrdenia, ktoré sa týkajú jej konania alebo vnímania, uvedie vlastné tvrdenia o predmetných skutkových okolnostiach, inak je popretie neúčinné.

47. Podľa § 185 ods. 1 C. s. p., súd rozhodne, ktoré z navrhnutých dôkazov vykoná.

48. Civilný sporový poriadok ukladá sporovej strane povinnosť označiť dôkazy na preukázanie rozhodujúcich skutočností. Posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania a rozhodnutie, ktoré z dôkazov budú v rámci dokazovania vykonané, je však už vecou súdu a nie sporových strán. Ak aj súd v priebehu konania nevykoná všetky navrhované dôkazy, alebo vykoná iné dôkazy ako navrhli strany, následkom uvedeného môže byť len neúplnosť skutkových zistení (vedúca k vydaniu nesprávneho rozhodnutia), nie však procesná vada podľa § 420 písm. f/ C. s. p. Rovnako, pokiaľ by aj súd niektorý z vykonaných dôkazov vyhodnotil nesprávne, môže byť jeho rozhodnutie z tohto dôvodu vecne nesprávne, táto samotná skutočnosť však prípustnosť dovolania nezakladá a nie je samostatným dovolacím dôvodom ani vtedy, ak je dovolanie procesne prípustné.

49. Z obsahu spisu je zrejmé, že žalovaný (cestou svojho právneho zástupcu) na pojednávaní súdu prvej inštancie dňa 25. 10. 2018 (zápisnica o pojednávaní na č. l. 109 a nasl.) vypovedal, že suma 25.000,-- eur, ktorú uhradil žalobcovi, zahŕňala/konzumovala aj sumu, zaplataenia ktorej sa žalobca domáha v predmetnom konaní. Bezpochyby ide o procesnú obranu žalovaného v konaní, v súvislosti s ktorou mal procesnú povinnosť svoje tvrdenie preukázať relevantnými dôkaznými

prostriedkami, čo však neurobil, inými slovami, neuniesol dôkazné bremeno, ktoré ho vo vzťahu k predmetnému tvrdeniu zaťažovalo. Sám žalovaný v bode 76. dovolania uviedol, že „Dôkazné bremeno ohľadom určitých skutočností zaťažuje toho účastníka konania, ktorý z existencie týchto skutočností vyvodzuje pre seba priaznivé právne dôsledky; ide o toho účastníka, ktorý existenciu takýchto skutočností tvrdí.“. Nepochybne tvrdením predneseným na označenom pojednávaní, mal žalovaný v úmysle dosiahnuť pre seba priaznivé právne dôsledky voči žalobcom uplatňovanému nároku, a to v podobe zamietnutia žaloby. Predmetné dôkazné bremeno ho zaťažovalo o to viac, že žalobca na pojednávaní prvoinštančného súdu dňa 24. 09. 2018 (zápisnica o pojednávaní na č. l. 102 a nasl.) tvrdenie žalovaného, že mu bolo v hotovosti a bez dokladov uhradených až 25.000,-- eur, výslovne namietol.

50. S poukazom na vyššie uvedené okolnosti vyplývajúce zo súdneho spisu, ide bezpochyby o nesplnenie si dôkaznej povinnosti žalovaného vo vzťahu k svojmu tvrdeniu o uhradení sumy 25.000,-- eur žalobcovi, ktorá mala konzumovať sumu uplatnenú žalobcom v konaní. Pochybením súdov by bolo práve ich opačné konanie - prihliadnutie na toto tvrdenie bez toho, že by bol žalovaný ohľadom tvrdenej skutočnosti predložil, resp. aspoň navrhol dôkazy (ktoré by s poukazom na ust. § 185 ods. 1 C. s. p., súdy nemuseli tiež akceptovať, ale boli by povinné na ne aspoň primerane, ústavne akceptovateľným spôsobom reagovať).

51. Keďže z obsahu spisu nevyplýva, že by sa vo veci konajúce súdy v prejednávanej veci dopustili porušenia procesných oprávnení žalovaného, dospel dovolací súd k záveru, že v konaní pred odvolacím súdom, ani súdom prvej inštancie, k dovolateľom namietanej vade zmätočnosti uvedenej v § 420 písm. f/ C. s. p., nedošlo. Vo vzťahu k prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. a/ C. s. p., má dovolací súd za nepochybné, že dovolateľ dovolací dôvod nevymedzil spôsobom uvedeným v § 432 ods. 2 C. s. p.

So zreteľom na všetky vyššie uvedené skutočnosti, dovolací súd dovolanie žalovaného podľa § 447 písm. f/ C. s. p. odmietol, a to bez toho, aby sa zaoberal otázkou vecnej správnosti napadnutých rozhodnutí.

52. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania dovolací súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá C. s. p.; § 453 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 C. s. p.). O výške náhrady trov konania žalobcu rozhodne súd prvej inštancie (§ 262 ods. 2 C. s. p).

53. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0 (§ 393 ods. 2 veta druhá C. s. p. a § 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z., o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01. 05. 2011).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.